

Copyleft

Kopírujte, šířte, jak je vám libo. Nikdy za účelem zisku!

Brožura vznikla na podporu iniciativy April2008, cena je dobrovolná.

<http://april2008.squat.net>

april2008@squat.net

Vytvořeno s pomocí svobodných programů Gimp, Inkscape, Scribus v operačním systému GNU/Linux. Chcete-li se je naučit používat, kontaktujte palash@resist.ca

OBSADÍME

11 TĚHO & 12 TĚHO
DUBNA

APRIL

2008

DNY
NA

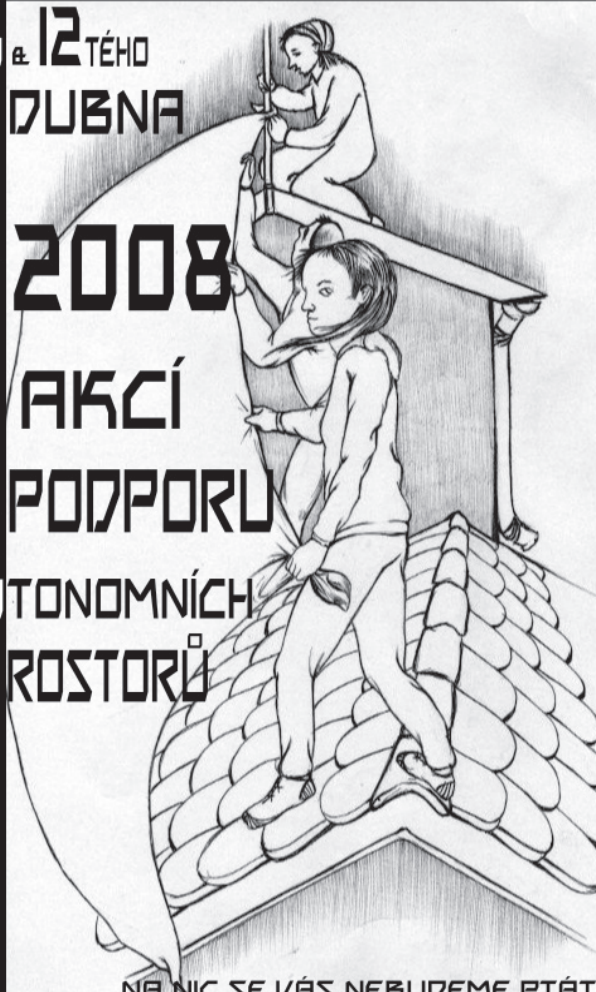
AKCÍ

SQUATŮ

PODPORU

& AUTONOMNÍCH

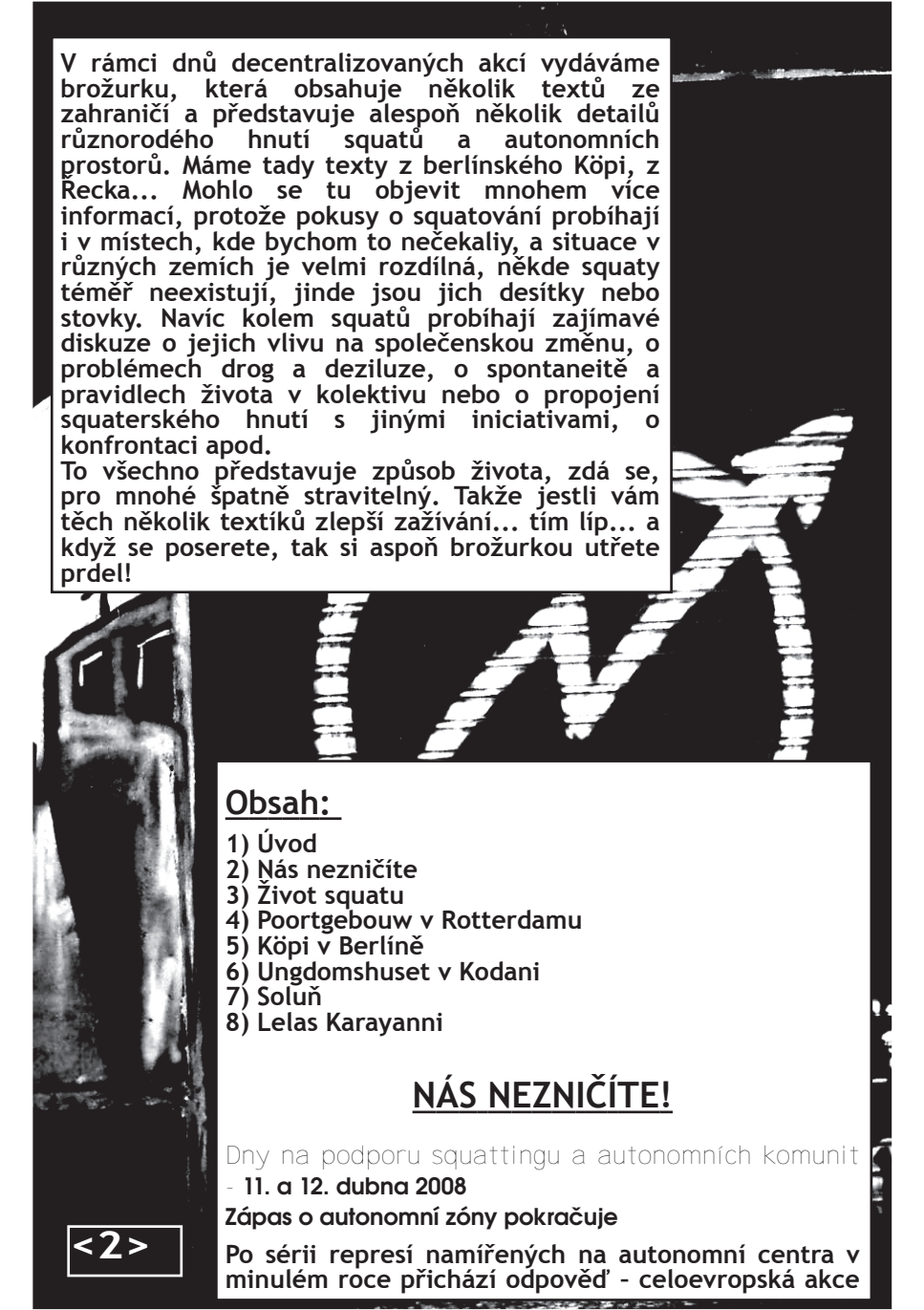
PROSTORŮ

ТВОРИТЬ СОЗДАВАТЬ

NÁ NIC SE VÁS NEBUDEME PTÁT
BUDEME SI BRÁT. BUDEME OBSAZOVAT!

KÖPI ◊ UNGDOMSHUSET ◊ LELAS
KARAYANNI 37 ◊ POORTGEBOUW
A DALŠÍ TEXTY..

V rámci dnů decentralizovaných akcí vydáváme brožurku, která obsahuje několik textů ze zahraničí a představuje alespoň několik detailů různorodého hnutí squatů a autonomních prostorů. Máme tady texty z berlínského Köpi, z Recka... Mohlo se tu objevit mnohem více informací, protože pokusy o squatování probíhají i v místech, kde bychom to nečekali, a situace v různých zemích je velmi rozdílná, někde squaty téměř neexistují, jinde jsou jich desítky nebo stovky. Navíc kolem squatů probíhají zajímavé diskuze o jejich vlivu na společenskou změnu, o problémech drog a deziluze, o spontaneitě a pravidlech života v kolektivu nebo o propojení squaterského hnutí s jinými iniciativami, o konfrontaci apod.

To všechno představuje způsob života, zdá se, pro mnohé špatně stravitelný. Takže jestli vám těch několik textíků zlepší zažívání... tím líp... a když se poserete, tak si aspoň brožurkou utřete prdel!

Obsah:

- 1) Úvod
- 2) Nás nezničíte
- 3) Život squatu
- 4) Poortgebouw v Rotterdamu
- 5) Köpi v Berlíně
- 6) Ungdomshuset v Kodani
- 7) Soluň
- 8) Lelas Karayanni

NÁS NEZNIČÍTE!

Dny na podporu squattingu a autonomních komunit
- 11. a 12. dubna 2008

Zápas o autonomní zóny pokračuje

Po sérii represí namířených na autonomní centra v minulém roce přichází odpověď - celoevropská akce

prostorů. Nedávné příklady, nejlépe svědčící o této represii samosprávných prostor v Evropě, byly operace proti squatům a jiným místům v Německu, které předcházely mobilizacím proti G8, a také přímý útok na radikály a vzpouzející se mládež v Kodani při vystěhování Ungdomshuset - pokus o neutralizaci boje squatterů, ek a solidárních lidí. Ale na rozdíl od toho, co si přejí šéfové, represe neznamená úplný konec. Už teď je zřejmé, že díky odhodlání a společenskému vlivu boje na obranu Ungdomshuset v Kodani, nemohou být represivní politiky proti samosprávným místům v Evropě chápány pouze z pohledu represivní agrese, ale také z pohledu odporu. Protože výraz mezinárodní solidarity s bojem v Kodani otevřel cestu pro širší solidární boj, nad rámec Ungdomshuset. Boj, který je založen na vědomí, že nestojíme pouze proti lokální, ale také celoevropské represivní politice, a že nestačí, aby každý dokázal ubránit pouze své vlastní prostory, musíme bránit všechna místa, všichni a všechny dohromady.

Čelíme silícímu kapitalistickému vykořisťování, represii a společenské kontrole. Rozhodnutí lidí, kteří jsou spojeni s samosprávnými prostory, vytvořit příležitosti k setkání a ke komunikaci, společnému odporu a k solidaritě je v tomto okamžiku strašně důležité. Takovou specifickou příležitostí, je pro nás výzva k decentralizovaným akcím na podporu squatů a autonomních prostorů.

Represe obkličí kohokoli, kdo se brání novým způsobům vykořisťování a potlačování, které šéfové chtějí v Evropských městech nastolit. Obrana squatů a samosprávných prostorů jako takových se netýká pouze těch, kdo jsou za ně okamžitě zodpovědní. Týká se každého, kdo se proti represii staví na odpor.

Spojenci kyn z obsazeného území Lelas Karayanni 37.

http://www.geocities.com/lelas_k

oficiální státní represe, již musel squat čelit. Byli to také fašisté.tky - rváči.ky oficiálního státu, kteří zaútočili.

V lednu 1992 po skončení nacionalistické rally zaútočil na squat gang fašistů.tek a způsobil škody. V nedávné minulosti, 19. dubna 2005, pak došlo ke krvavému útoku fašistických vrahů, při němž byli dva.ě kamarádi.dky poraněni nožem. 7. října 2005 se pokusili budovu podpálit a 24. srpna 2007 se snažili podpálit motorky, které patřily squatterům.kám. Fakt, že squat existuje 20 let, není pouze zásluhou rozhodnosti lidí, kteří tu žijí nebo jsou tu aktivní permanentně, ale také díky solidaritě kamarádů a přátel, kteří uznávají, že squat LK37 vřdycky jednal solidárně s lidmi, kteří bojují a jsou pronásledováni.y, a kteří připouštějí, že "každý útok proti jednomu z nás, je útokem proti nám všem".

< 18 >

V Řecku a nejen tady je dnes represe pro stát a ty nahoře rozhodujícím prostředkem k tomu, aby mohli vnucovat svoje anti-sociální projekty na každé úrovni života bez jakéhokoli odporu. Represe se zaměřuje na celou společnost a na všechny, kdo bojují proti vykořisťování a útlaku, zejména na radikální součásti tohoto odporu, anarchist.k.y a antiautoritáře.ky. V tomto kontextu squaty a samosprávné prostory čelí represí, protože představují viditelné body vztahující se k sociálním a třídním bojům. Konkrétně během posledních dvou let byly v Aténách násilně vyklizeny dva squaty (Santa Barbara a Myllerou&Germanickou) a některé další v jiných městech v zemi se setkávají s represí (jako Matsagou ve Volosu, Delta v Soluni, Villa Amalis v Aténách). Současně s tím se v tisku často objevují scénáře, inspirované policií, zaměřující se na squaty a samosprávné prostory, které připravují cestu k jejich potlačení.

Pro nás je represivní politika praktikovaná proti zasquatovaným a celkově všem samosprávným sociálně-politickým prostorům v Evropě součástí totalitní agrese proti hnutím odporu, které čelí širším státním a kapitalistickým reorganizacím. Mezinárodní terminologie "totální bezpečnosti" a "nulové tolerance" jsou v praxi také testovány při potlačování odporujících samosprávných

na obranu nezávislých prostor, svobodných společenství, která se odmítají slepě podřítit diktátu establishmentu.

Idea squattingu je nepochybně starší než idea soukromého vlastnictví a i dnes pro nás představuje legitimní a adekvátní reakci na řadu problematických mechanismů současné společnosti.

Ve zbyrokratizovaných systémech však sílí snaha tuto aktivitu tvrdě potírat. Na svobodné zóny útočí nenasytné developerské korporace často přímo spojené s místními politickými elitami. Ve snaze výhodně zpeněžit poslední centimetry atraktivních pozemků neváhají obcházet či zcela ignorovat zákony, kterými se jindy pokrytecky zaštiťují. Nezastaví se ani před záměrným ničením historicky cenných a chráněných objektů. Pokud objekt či jeho část po anexi slouží veřejnosti, je orientován spíše na luxusnější klientelu, slabší příjmové skupiny ho mohou pouze uctivě obdivovat. Někde jsou do spekulací s nemovitostmi zapojeny přímo zločinecké struktury, pro které je lukrativnější nechat obytný dům zchátrat a místo něj postavit třeba automobilové garáže.

< 3 >

Autonomní prostory a komunity jsou trnem v oku i policejním aparátům, pro které představují ohnisko nepohodlných myšlenek a postojů. Rázie protiteroristických komand v německých squattech před loňským summitem G8 potvrdily, že hysterie státních struktur se nezastaví před ničím. Odstrašujícím příkladem je rovněž známá kauza kodaňského domu Ungdomshuset. Tam se radnice neváhala spojit dokonce s fanatickou křesťanskou sektou, aby s její pomocí i s nasazením armády dům vyklidila a urychleně zdemolovala.

Mocenské elity vychvalují současné zřízení jako plně demokratické, zaklínají se svobodou a tolerancí. Když však přijdou do střetu se skupinami, které plně nesdílejí jejich představy a zjistí, že od nich nemohou čekat žádnou podporu, jdou líbivá slova stranou. Skutečností je, že ovládané společnosti dnes spějí k ještě větší kontrole a squaty jsou jednou z překážek, která tento fantasmagorický sen o dokonalém sterilním uspořádání narušuje.

Přes tyto nebezpečné tendence neztrácíme optimismus. Věříme, že přirozenou touhu po svobodném životě nelze nikdy zcela potlačit. Každý tlak vzbuzuje i protitlak. Příklad kodaňské rezistence

dokazuje, že i zdánlivě všemocné struktury je možné odhodláním a solidaritou přinutit ke kapitulaci.

Plně si uvědomujeme nepostradatelnost svobody jako základní podmínky existence a dalšího vývoje. Víme, že síla kreativity a experimentu je se svobodou nerozlučně spjata. Právě proto budeme každý pokus o její omezení tvrdě bránit.

Squaty a autonomní centra jsou jedním z míst, kde tento zápas povedeme.

Prohlášení k pražské akci 12. dubna 2008

Život squatu

Když se probudím, je cítit vůně kávy, z kuchyně se ozývají hlasy a smích, několik lidí už musí sedět u snídaně. Jdu se osprchovat, bručím, došla teplá voda. Po třetí kávě a živé diskuzi nad posledními články v novinách, si uvědomím, že mám zpoždění. Skočím na kolo a jdu se přidat k celé tlupě lidí a postarat se na zahradě o brambory, vytrhat plevel na záhonech, sklídit červenou řepu a fazole, bojovat proti slimákům.

Po našem zahradnickém obědě se vracím na barák; dnes odpoledne se starám o Zoé, jedno z dětí z našeho baráku. Po siestě ji vedu do kolektivních jeslí. Zatím jsem se rozhodla děti nemít, ale starat se o děti druhých je vpohodě, každopádně jestli je mít budu, tak chci, aby vyrůstaly s dalšími dětmi a dospělými. V jesličkách si hrajeme s Gustavem na panenky a s Matildou na kamion. Třídím nové pytle s dětským oblečením pro free-vetešnictví. Ve čtyři se se k nám přidávají dospělí a všichni-všechny jdeme do parku.

Na cestě zpátky znovu přemyslím o těch člancích o squatech, které jsme četli.y ráno. Zás jsme jednou konfrontováni s nestydatou slátaninou a tyto řeči o ilegalitě našich životů mě opravdu začínají lézt krkem. Když je squatování

kteřá byla přijata lidmi, kteří působili ve squatu a jeho prostřednictvím, dalo vzniknout tomuto prostoru, jenž neoddělitelně patří k intervenci anarcho-antiautoritářů na/v sociálních a třídních bojích. Všechna jednotlivá období, kterými za dvacet let prošel, přinášela hnutí odporu, díky nimž jsme se potkali. Boje studentů škol a univerzit, a také mládeže, boje v továrnách obsazených zaměstnanci, vězeňské revolty, solidární boje za vězněné kamarády a přistěhovalce, odpor proti kapitalistickému drancování přírody, komercionalizaci a kontrole veřejných městských prostor, mobilizace proti globalizaci moci a jejím vojenským výpravám, boje za svobodu a důstojnost v každém koutě planety, od bouřících se Indiánů na Jihu až po kapitalistická města Severu... Existují okamžiky ve squatu a jiné, kdy se naše slova a aktivity pokoušejí najít širší společenský záběr při manifestacích a demonstracích.

V několika málo větech můžeme říct, že squat je územím, kde se setkávají lidé, kteří přicházejí z bojů v ulicích, a zároveň je územím, které neustále obnovuje tuto schopnost podílet se na těchto bojích, v ulicích. V moderní realitě společenského a třídního nepřátelství, je existence samosprávných anti-autoritářských prostorů rozhodující, protože tyto prostory vytvářejí základny pro znovunabytí sociálního prostoru, který byl vyrabován coby zboží, a který je v současnosti pod dohledem

systémů kontroly a stává se polem pro rasistické pogromy a policejní operace "nulové tolerance", kvůli bezpečnosti těch nahoře. Jsou viditelnou součástí širšího boje za svět bez těch, kdo vládnou, bez států a hranic. Čím více kapitalistická dravost a státní represe nabývají na intenzitě, jsou squaty a samosprávné prostory stále častěji cílem represivních mechanismů.

Squat LK37 v minulosti čelil mnoha požadavkům majitele na ukončení squatu, k tomu navíc čelil třem policejním zátahům - které byly iniciovány ze strany policie a nikoli z majitelovy strany - kdy byli squatteři.rky během 90tých let vězněni.y. Od r. 2002 až dodnes se majitelé budovy, tři univerzity, snažili najít způsob, jak dosáhnout vystěhování, aby byla budova buď opuštěna (což byla po 25 let před obsazením) nebo aby ji mohli využít pro zisk (což už se děje s mnoha budovami, které patří univerzitě a jsou pronajaty korporacím a bankám). Ale nebyla to pouze

Yfanet byla továrna vyvlastněná v r.1967, kdy propustila všechny zaměstnance. Místo zůstalo prázdné, vlastněno Národní bankou, dokud nebylo obsazeno. Teď bylo prodáno ministerstvu kultury, které z něj chce udělat galerii. Nepřítelem není banka nebo soukromý vlastník, ale stát. To je nová situace asquatterů, rky se snaží otevřít toto téma ve městě, ale nevědí, jestli to bude fungovat.

V Soluni nikdy nebylo málo místa k bydlení, takže historie squattingu byla vždycky historií anarchistů/autonomistů, kteří vytvořili autonomní prostory jako politický a sociální nástroj.

Prostory v Aténách a v Soluni jsou propojené s anarchoautonomními myšlenkami a squatting je především chápán jako součást celkového odporu

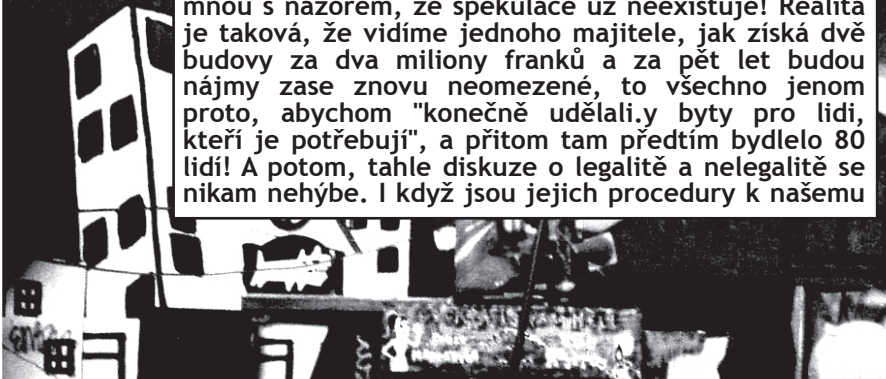

proti nadvládě. Squatterská praxe není o obraně specifického místa, ale o celkovém odporu, šíření myšlenek a tvorbě konfliktu v každodenním životě. Proto měli squatterův pocit, že diskuze o ubránění toho nebo onoho prostoru není tak zajímavá. Zajímavější je diskuze o tom, co tyto prostory znamenají a co vytvářejí a jak zobecňují boj a to, jak se tyto vztahy a projekty rozvinuté v rámci prostoru, mohou dostat i mimo jeho zdi po vystěhování.

Strategické zájmy zlepšují viditelnost, otázka flexibility a šíření myšlenek a toho, jak autonomní prostory spoluexistují a propojují se s širším hnutím za společenskou změnu/společenským prostorem. Je to o tom, co řekneme, nejen o struktuře. Můžeme najít jiné prostory a chceme vytvořit hnutí, ne alternativy.

Lelas Karayanni 37, Atény

Squat Lelas Karayanni 37 funguje v Aténách už 20 let jako prostor pro bydlení, kolektivní život a sociálněpolitickou činnost. Je to samosprávné místo, kde se lidé setkávají, komunikují a mohou se vyjádřit. Je spravováno anarchistickým kolektivem a poskytuje prostor pro mnoho aktivit: shromáždění, filmová představení, otevřené diskuze, publikace a divadelnickou skupinu. Vznik squatu byl motivován hledáním kolektivních, na hnutí postavených odpovědí v opozici k vnucenému kapitalistickému modelu života. To všechno, společně s jeho vývojem během let, díky rozhodnutím,

nelegální, pak všechno, co z něj vychází musí nutně být špatné. Přitom jsme neustále svědky toho, jak je to, co požadujeme, přebíráno: tuhle projekty "ekologické čtvrti", tamhle bytová družstva, Agenda 21 a udržitelný rozvoj se všemi možnými příchutěmi. Viditelně, to, co vadí, není žít podle těchto kritérií, ale dělat to naším způsobem bez požádání o dovolu. A navíc nás otravují kvůli nelegálnosti squatu, ale nikdy se nemluví o nelegálních postupech, k nimž sahají majitelé a jejich spojenec Stát*. A nikdy se nemluví o existujících zákonech, které např. umožňují Státu uplatňovat svoje předkupní právo na prázdné domy a právo na vyvlastnění v případě bytové krize**. A nechodte za mnou s názorem, že spekulace už neexistuje! Realita je taková, že vidíme jednoho majitele, jak získá dvě budovy za dva miliony franků a za pět let budou nájmy zase znovu neomezené, to všechno jenom proto, abychom "konečně udělali.y byty pro lidi, kteří je potřebují", a přitom tam předtím bydlelo 80 lidí! A potom, tahle diskuze o legalitě a nelegalitě se nikam nehýbe. I když jsou jejich procedury k našemu

vystěhování legální, zákony se pořád mění, jsou dělány těmi, kdo z nich mají prospěch, takže zákony nám nezabrání požadovat právo na jiný život, autonomní a samosprávný, v prostorách, které jsme si vybrali.y.

Dnes večer je baráková schůzka a je spousta věcí, o kterých je třeba diskutovat: vyskytla se závada na trubkách a jeden hajzl je ucpaný. Kdo se toho ujme? Máme izolační materiál, pro který je třeba zajít do skladů, kde pracuje Jerome. Taky musíme najít nějaký termín pro Geraldine, která nám přijde vysvětlit, jak opravit olejová kamna. A taky se ještě musíme domluvit, kdo tu bude v době, kdy Yvan a Marcia budou cestovat a také musíme zorganizovat příští vaření: jsme na řadě, takže musíme uvařit pro ostatní baráky. Máme hory ječmene, tak co kdybychom udělali.y obrovský taboulé? A je tu také Isa, která nám musí udělat shrnutí poslední schůzky Intersquat. To bude pěkně dlouhá schůzka...

Při čekání na začátek schůzky se nás několik sejde v kuchyni, Stef bere z ledničky černé ředkve: "Víte někdo, jak se tohle vaří?" Koukáme na sebe a chechtáme se. Nakonec

Emile zavolá svojí babičce, která nám dá recept. Je to supr znovu se učit vařit zeleninu, která u nás roste a na kterou jsme zapomněli.y, a navíc to nechutná špatně.

Konečně si jdu lehnout, schůzka byla supr a jídlo fakt dobré. Hlavu na polštáři, přemýšlím: nikdy se neomluvím za to, že nežiju, abych platila nájem, abych strávila život vyděláváním na něj, abych se umohla v zaměstnání a musela polykat prášky na nervy. Chci nadále trávit své dny s dětmi a s přáteli-přítečkyněmi, dělat to, co se mi líbí, a ne pouze to, k čemu jsem nucena.

Žít ve squatu není pouze odpovědí na bytovou krizi, je to návrh na jiné způsoby uspořádání našich životů. Dokud na to budeme mít chuť, vždycky to bude aktuální! Obsazujeme místa a ulice, abychom experimentovali.y s jinými způsoby, jak věci dělat, jinými, než ty, co jsou nám vnucovány, a abychom uskutečnili.y svá přání. A dobrou noc, sakra, a dlouhý život našim barákům!

*) Nap . administrativní rozhodnutí (opravy a úpravy budov), které umožnilo vyst hování Rhina, nebylo publikováno ve FAO (oficiální dokument, kde se musejí objevit administrativní a legislativní rozhodnutí).

***) Stát m že použít svoje zákony od chvíle, kdy množství prázdných bytových prostor je pod hranicí 2%. Už n kolik let se množství nachází hluboko pod hranicí (aktuáln 0,3%).

zdroj: <http://geneve.squat.net/pdf/380.pdf>

Poortgebouw v Rotterdamu

Poortgebouw je národní památka u řeky Maas v Kop van Zuid, části Rotterdamu v Nizozemí. Bylo postaveno v r. 1879 a v průběhu let mělo řadu různých využití, obsazeno bylo 3. října 1980. Před tím bylo dva roky opuštěné, zasquatováno bylo na protest proti nedostatku dostupného bydlení v Rotterdamu.

Po spoustě jednání s radnicí došlo v r. 1982 k dohodě, podle níž mohli.y squatterř.rky zůstat coby bytová asociace (Vereniging Poortgebouw). Platili.y nízké nájemné a zaručili.y se udržovat vnitřek budovy. První nájemní smlouva byla podepsána v květnu 1984.

< 15 >

akté i.rky ur iliy jako výzvu pro p íští m síc.

Můžeme každopádně předpokládat, že v tomto bodě zkušenosti a vývoje hnutí se sociální bouře v Dánsku tak snadno nezastaví, dokonce i po eventuálním obdržení nového Ungdomshuset.

Tento článek uzavřu několika větami vyňatými z výzvy k akci BlokR, plánované na 3.dubna: "Je jasné, že nedojde ke složení zbraní tváří v tvář byrokracii - jestliže politici.čky znovu chtějí vyjednávání vést do ztracena, brzy se ocitnou v situaci, kdy budou muset sbírat zbytky uhořelé Kodaně."

Více informací:

<http://english.indymedia.dk>

Dijon, 21. března 2008

Soluň, Řecko

Yfanet je velká továrna poblíž centra, která existuje jako autonomní centrum poslední tři roky. Byla zasquatována po EU Summitu v r.2004, když si lidé uvědomili, jak malou viditelnost ve městě měla anarchoautonomní scéna - a pouze s nějakými 40 lidmi zapojenými do akcí. Tak se rozhodli obsadit budovu a udělat viditelný projekt s kavárnou, komy, politickými sdruženími.

Nicméně nechtějí vytvářet autonomní ostrůvky a velmi se snaží o propojení se sociálními hnutími v jejich celku. Projekt Yfanet například vytvořil kontakty s některými imigranty a kolektivy, které se zabývají kauzou smrti 3 imigrantů a hospitalizací 200 dalších po fotbalovém zápasu mezi Albánií a Řeckem.

To byl první opravdový pogrom proti imigrantům v Řecku. Proběhly demonstrace jako odpověď na tuto situaci a byl zničen koncentrační tábor pro přistěhovalce.

Co se týče rozvoje města, existují špatné sociální podmínky a nové formy života. Na univerzitě bylo po dobu jednoho roku hnutí a všude probíhal obrovský konflikt.

justicií a technologií, stejně jako obanskou kontrolou sociálních hnutí.

- celková kapacita různorodosti taktik, v níž se na sebe kladou momenty velice tvrdé konfrontace, udržení dialogu s úřady, symbolické akce nebo poklidnější demonstrace a neustálá komunikace o zastáncích a výsledcích hnutí jak při kormidlování aktivistů, tak médií. Typickým příkladem byla klidňoučká demonstrace 5 000 lidí 15. prosince 2006, po které druhý den následoval mezinárodní černý blok několika stovek lidí pochodujících městem, aby se pobili s policií.

- kapacita obnovení akcí, dokonce s úmyslnými rozhodnutími hnutí opustit strnulé pozice v určitých momentech, jako v případě G13 nebo Blokr, v závislosti na tom, co se zdá nejvhodnější v daném rozložení sil.

- mocné využití solidárních mezinárodních komunikačních sítí k posílení tlaku.

- možnost vytvořit sociální hnutí, a to široké a globální, na základě boje za konkrétní věci, tedy obranu samosprávného prostoru.

- způsob, jakým podpora toho, co by mohlo být vnímáno jako politické punkově-anarcho-autonomní ghetto, nakonec stejně dobře přitáhne středoškoláky, lačky, důchodce, křesťany, levicové občany, stejně jako mladé imigranty z chudších čtvrtí.

- umění dát smysl fantazii a vytvořit prostředí, rozvinout estetiku až ke sebeironii, vytvořit prostředí kolem jednoho boje, jehož stav ducha se stejně dobře ilustruje v křákové malbě malých sířen v bonbónovně žové barvě, jako vyzpováním "The final countdown" zakuklenou skupinkou, obklopenou dýmem, nekontrolovaným používáním značky 69, zdi másta až na křehce pošablounané, vytvoření stránky, kde jsou fotky domu, který si

Poortgebouw se stalo domovem mezinárodního kolektivu umělců.kyň, hudebníků.ic a aktivistů.ek. V Poortgebouw se odehrálo mnoho grassroots, neziskových aktivit. Uskutečnily se tu koncerty (punk, ska, rock, akustické), komediální večírky, diskuze a přednášky, projekce filmů.

Během soudní bitvy, která se táhne už tři roky, Vereniging Poortgebouw (VPG) v Rotterdamu bojovalo proti pokusům majitele, de Groene Groep's (GG), vystěhovat nás obyvatele a vytvořit z našeho domova luxusní kanceláře. Paralelně s tím jsme i my s pomocí profesionálních poradců.kyň vytvořili.y náš vlastní uskutečnitelný plán renovace pro tuto historickou přístavní budovu. Přilákali.y jsme finanční partnery, kteří jsou ochotni s námi pracovat na této vizi. Jenže současný majitel stále odmítá slušné nabídky 1 milionu eur - více než dvojnásobek ceny, kterou zaplatil v r. 2001 - a to i přes širokou lokální i mezinárodní podporu našeho projektu. Ale slibný nový rok by měl přinést definitivní rozhodnutí o tom, k čemu bude Poortgebouw využito.

VPG se postavilo proti rozhodnutí Městského soudu v Rotterdamu, které nahrávalo takzvané majitelově 'vlastní naléhavé potřebě renovace' a případ přeneslo k odvolacímu soudu v Hagu v létě 2006. V současnosti soud představil 'předběžné rozhodnutí.' Aby mohl majitel vyhrát s tímto právem na renovaci, musí prokázat, že existuje dostatečné náhradní

<7>

bydlení. A to nejen pokoje pro jednotlivé obyvatele.ky, nýbrž budovu, která poskytuje prostor pro skupinu všech 30ti osob a jejich společné činnosti. Před 20. prosincem musí GG představit vhodnou a dostupnou alternativu v Rotterdamu, která splňuje tyto požadavky asociace obyvatel.ek, jak je uvedeno v nařízení.

Protože k datu nemáme žádnou alternativní nabídku, jsme my i naši partneři stále nedočkavější, protože chceme začít s potřebnými opravami podle našeho plánu. Za šest let, během

kterých GG tuto národní památku vlastní, zanedbali.y svou smluvní zodpovědnost za udržování budovy. Jejich 'oddanost' Poortgebouw se zřejmě dostaví teprve tehdy, až budou moci uskutečnit své ziskuchtivé plány na kancelářské prostory. Dokonce když cihlové ostění padá do ulice a ohrožuje kolemjdoucí! Nouzové opravy byly brány v úvahu až potom, co obyvatelé.ky napsali.y několik žádostí, které hraničily s hrozbou soudní pře.

Naše představa Poortgebouw není jen zachránit tuto důležitou historickou budovu v Rotterdamu: tento plán na bydlení smíšené se sociálními a kulturními funkcemi nabízí rozšířenou přístupnost pro veřejnost a vytváří živoucí a bezpečné místo v rámci sousedství.

Odkazy

P edstava - http://poortgebouw.nl/toekomstvisie/summary_EN.pdf

Web - <http://poortgebouw.nl/>

Wikipédie - <http://en.wikipedia.org/wiki/Poortgebouw>

[http://en.wikipedia.org/wiki/Image:Het_Poortgebouw_\(west\).jpg](http://en.wikipedia.org/wiki/Image:Het_Poortgebouw_(west).jpg)

Berlín, Německo

Riagaer 94, Köpi, Schwarzer Kanal a Leibig 34 jsou všechny ohroženy možným vystěhováním během následujícího půlroku. Všechno jsou to zavedené prostory, některé fungují už 17 let.

Po vlně represí v 90tých letech jsou mnohé z těchto prostorů napůl legální a napůl zasquatované, což vede ke zvláštní situaci, kdy jedna místnost má smlouvu a vedlejší je obsazená.

Veliká demonstrace na obranu svobodných prostorů proběhla 8. prosince a nová kampaň se pokouší zkoordinovat odpověď těchto míst na další represí a vystěhování.

10. března 2008, Novinky z KØPI

Po aukci, která se konala v březnu 2007, následovalo zrušení smluv a budoucnost Köpi byla nejasná. Ale od té doby se situace změnila v konkrétních věcech - proto poskytujeme tyto aktuální informace. Došlo k dlouhým a obtížným jednáním s

Dánska. Občasné, ale intenzivní útoky, jejichž cílem byly veřejné instituce, auta a pořádkové síly, naprosto ohromily úřady. Ačkoli se jich účastnili zejména mladí, přistěhovalci, kyně protestující proti stoupajícímu policejnímu násilí a rasistické politice, zdá se, že byly aktivně podporovány jistým počtem radikálních aktivistů. Částečně inspirovaných konfrontačními praktikami, které následovaly po vyklizení Ungdomshuset, k nimž se přidalo mnoho mladých ve špatné sociální situaci z kodaňských "čtvrtí".

Nyní byla první navrhovaná budova odmítnuta po "rozmluvách s občany" v sousedství, výsledek těchto slyšení je zpochybňován. Studují se nové možnosti, ale druhá výzva k obsazení radnice byla vyhlášena na 3. dubna, aby proces urychlila. Pokud není vítězství ještě zaručeno, obdržení nového Ungdomshuset, které se před rokem zdálo absolutně nepravděpodobné vzhledem k odhodlání radnice a eskalace konfliktu z obou stran, se zdá být na dobré cestě.

Toto vyprávění několika významných článků těchto posledních měsíců, obohacené pobyty a různými svědectvími, je nutně zkrácená, zjednodušená a možná trochu zidealizovaná vzdáleností, která mě teď odděluje od Dánska. Ačkoli tento velmi jedinečný případ Ungdomshuset nemůže být vyňat z kontextu a stát se modelovou situací, nicméně pokud se ponoříme hlouběji do problému, můžeme z něj čerpat inspiraci pro mnoho strategických úvah, ponaučení, která mohou zpochybnit předsudky ohledně určitých druhů akcí, některé ideologické zkosnatělosti a praxe aktivistických prostředí. Rámec tohoto článku je nedovoluje prozkoumat, ale nicméně jsem chtěl a vyjmenovat několik možných zjištění a otevřít diskuzi:

- fakt, že, v tomto kontextu, vystupování neznamená konec boje, ale že ho dokonce rozšíří.

- solidarita při represii a možnost pokračovat v odporu navzdory znásobení zadržovaných osob a policejního násilí, stejně jako vytrvalost, kdy během déle než jednoho roku probíhají každý týden akce.

- zřejmě, jakým použitím taktiky nepokoje a sabotáže může být dána obrovská síla hnutí a úspěšně mohou být použity jiné formy akce, a to tehdy, když jsme chtěli zvonit umíráme, a kterým druhem akce po G8 v Janov, po 11. září a nástupu moci "protiteroristické" ideologie, podepírají represivní

který prohlašoval, že jde o blafování, se 6. října sešlo 5 000 lidí, aby se vrhli do útoku na budovu v ulici Grøndalsvænge, č. 13. "G13" bylo zabezpečeno velkou částí sil - policistů a vozů, s nimiž může Dánsko počítat. Hlavní průvod se rychle rozdělil na více skupin, každá měla určité taktiky: černý blok k prolomení policejních linií a barikád decentralizovaným způsobem, žlutý blok, který dělal to samé, ale ve velké skupině, zelený blok jako štít a červený blok kreativní a v kečkách k překonání překážek. Po hodinách konfrontací s policií, tunách slzného plynu a mláčením obušcky, pronásledování na dálnicích a železnicích a nějakých 436 zatčeních, stejně desítky osob úspěšně prošly červenou zónou a obsadily dům na několik hodin, než byli vyhozeni.

Ve finále a přesto, že G13 nemohlo být udrženo, byla tato demonstrace vnímána jako politické vítězství pro hnutí: všechny zadržené osoby byly rychle propuštěny a kodaňská radnice, pravděpodobně podloměná politickou cenou a finanční náročností toho, co se dělo v posledních měsících, ten samý večer vyhlásila, že přijímá vyjednávání o poskytnutí nového Ungdomshuset. Pia Allersev, hlava liberálů a náměstkyně pro kulturu, ohromeně

<12>

prohlásila: "Je naprosto politováníhodné, že radnice znovu vyjednává. Oni/ony nevyhlašují použití násilí a přesto se zdá, že to znamená, že vyhráli. Je to urážka všech slušných občanů, kteří se řídí podle zákonů a kteří v míru čekají, až na ně přijde řada, chtějí-li od radnice něco požadovat." Lépe by se to nedalo říct!

Od té doby pokračovaly demonstrace každý týden k udržení tlaku během vyjednávání. 28. prosince se uskutečnil dánský den otevírání squatů a několik budov, obsazených mimo Kodaň, vydrželo, ačkoli už několik let policie okamžitě vystěhovávala každý pokus o obsazení prázdného prostoru. Protože obdržení nového domu se protahovalo, byl na 21. února svolán BlokR, při němž mělo dojít k obsazení radnice, pokud nebude Ungdomshuset jedním z témat příštího zasedání městské rady. Po obdržení tohoto požadavku byl BlokR zrušen. Během toho samého měsíce vypukly masivní nepokoje, podobné těm z podzimu 2005 ve Francii. Došlo k nim ve čtvrti Norrebro, kde stávalo Ungdomshuset, později v dalších městech

<9>

novým majitelem domu. S cílem zabezpečit Köpi coby místo k bydlení a coby kulturní projekt.

Hlavním cílem vyjednávání byla myšlenka udržet projekt Köpi v jeho celku, na prodlouženou dobu, coby samosprávné místo (např. formou smlouvy, která bude nepřetržitě předávána a bude se vztahovat k projektu a nikoli k určitým lidem, aby mohla fungovat nekonečně). Chtěli jsme udržet Köpi tak dlouho, jak to jen půjde, mimo kapitalistickou ekonomiku.

Možné řešení bylo zrušeno Commerzbankou, která stále disponuje právem veta (a pořád je proti Köpi používá). Proto jsme se zaměřili na udržení současných smluv a dosažení jejich prodloužení.

Na 18. narozeniny Köpi, jsme od majitele dostali smlouvy založené na podmínkách pro zbytek domu, pro celé přízemí, první patro a postranní křídlo (koncertní sály, některé pokoje k bydlení a kancelář) na dobu 30ti let. Zrušení starých smluv pro zbytek domu určené na 31. května bylo také staženo. Díky tomu už nejsou žádná nejistá soudní stanoviska pro celý dům, ani půdu, na níž stojí, všechny pokoje, včetně dvora a pozemku před domem. Všechny mají smlouvy.

Tyto smlouvy nám umožňují pokračovat na

nepředvídatelně dlouhou dobu, aniž bychom museli dělat kompromisy nebo ukončit náš koncept nekomerčního bydlení a kulturního centra.

Náš koncept: "Köpi z stane - takové, jaké je!" nesnesl ústupky.

Tento úspěch by nebyl možný bez pomoci a podpory tisíců přátel po celém světě.

Různé akce na podporu, demonstrace, solidární akce, dary, obrovská publicita, to všechno dalo vzniknout silné pozici v rámci jednání s majitelem, a tak zastavilo jeho plány na vystěhování domu. Všem našim podpůrcům.kyním, ještě jednou, obrovské díky - bez vás bychom to nezvládli.

Nicméně, i přesto, že z domu byla sňata hrozba vystěhování, neznamená to, že můžeme nečinně sedět.

Situace, která dlouho existuje ohledně Köpi Trailer Park, je stále nejasná. V současnosti jej majitel toleruje, ale stále nemáme dlouhodobé smluvní řešení. Aktuálně nehrozí vystěhování, ale pokud se změní majitel pozemku, objeví se nový konflikt. Musíme zůstat ostražití.é. Prosíme, mějte oči otevřené a přijďte na dny akcí na konci května a ukažte jim, že nemohou odsunout projekty jako je Köpi pryč z života našeho města tak snadno.

Mimo to stále potřebujeme ukázat solidaritu s ostatními projekty v Berlíně, kterým hrozí vystěhování. V takové situaci se ocitly Rigaer 94, XB-Leibig, Leibig 14 a Schwarzer Kanal a jejich situace zůstává kritická.

Na příkladu Köpi je vidět, že pomocí obrovského veřejného tlaku můžeme zvítězit. Zachování Köpi chápeme pouze jako malý kruček v boji za udržení všech svobodných prostor.

Zapojte se do mezinárodních dní na podporu svobodných prostor 11. a 12. dubna!

Přijďte na akční dny Köpi od 30. května do 2. června!

Zava te to Commerzbance!

Rigaer, XB, Schwarzer Kanal & všichni ostatní zůstanou!

Ungdomshuset znovu povstane!

Braňte a vytvářejte autonomní svobodné prostory!

<http://www.koeppi137.net>

<10>

Kodaň: Na cestě k novému Ungdomshuset?

Určitě si vzpomínáte na pouliční bitvy, které minulý rok propukly v dánském hlavním městě před vystěhováním Ungdomshuset v březnu 2007 a pokračovaly i po vyklizení. Obrana tohoto historického autonomního centra dala pomaloučku vzniknout velkému sociálnímu hnutí, zmobilizovala posléze část mladých lidí a dánské aktivistické kruhy, s jedinečným koktejlem "rodinných" demonstrací a přímých akcí, jednání s městem a sabotáží, "občanských" podpor a obrovských explozí občanských nepokojů.

Navzdory stovkám zadržených a desítkám zavřených

nejaktivnějších aktivistů. ek z hnutí na několik týdnů nebo měsíců a navzdory soudům, které ještě neproběhly, dánské rozzuření. ně nijak nesložily zbraně. Od vystěhování byla zorganizována demonstrace za získání nového domu každý týden (do dneška jich bylo 53), spojila v různých momentech několik stovek až tisícovek osob a vždycky ji provázely jiné akce: sound-systémy před vězeními, vniknutí do úřadů, slavnosti v ulicích, blokády

<11>

centra města nebo televizního vysílání a opakovaně a opakovaně potlačené pokusy o obsazení domů. Příprava nečekaných akcí, momentů překvapení, během těchto demonstrací byla každý týden přenechána jiné skupině, od kolektivů středoškoláků až ke "starým" squatterkám počátku 80tých let, které se znovu chopily akce. Během jara bylo město prakticky poseto tagy "69" (popisné číslo Ungdomshuset) a nové nepokoje propukly během policejních operací, které se tentokrát zaměřily na "samosprávnou" čtvrt' Christiania, a došlo k napadání kanceláři politických stran a dalších. Po sabotování strojů při bourání Ungdomshuset už v Dánsku neexistovala firma, která by přistoupila na práci na prostranství Ground 69 a Vaderhuset, katolicko-fašistická sekta, která dům zakoupila už nedokázala najít nikoho ke koupi pozemku a vytvořit tam nový projekt, kvůli riskantnosti spojené s jakoukoli výstavbou na tomto pozemku s hlubokou symbolikou.

Koncem léta 2007 došlo k pokusům o novou taktiku, jak přinutit kodaňskou radnici k vystoupení z jejího mlčení. Po březnových nepokojích se totiž uzavřela a odmítala jakýkoli dialog s "anarchisty-kami" a pokoušela se udržet v pozici toho, kdo chce skoncovat s jednou stránkou dánské historie aktivismu. Akcí bezpochyby nejvýznamnější a "nejinovativnější" bylo G13. Myšlenkou bylo oznámit masovou akci - obsazení prázdné, předem otevřeně označené budovy, ve formě "občanské neposlušnosti", s prohlášením, že maximální úroveň konfrontace se protentokrát omezí na vytlačování policejních linií různými způsoby a s pomocí ochranných pomůcek na těle. Během několika týdnů byly organizovány otevřené přípravné workshopy ke kolektivnímu trénování jak odolat policii, vytvářet masky a převleky, nástroje a štíty. Navzdory sdělením policejního šéfa,